

και θα τα φάω ἔπειτα ψητά ἴσθην καταρόλα
και πάει ὁ Πρωθυπουργὸς μετὰ τὰ ἴψηλά φωκόλα.

Τρ.—Δολοφονία στυγερά εἰς τούτους τοὺς θαλάμους...
και τίς θὰ κάμη τοὺς χρυσοὺς τοῦ Διαδόχου γάμους;
τίς θὰ χάριση πρὸς αὐτόν και ἄλλην Μανωλάδα;
και τίς θὰ χύση τοὺς σταυροὺς εἰς ὄλην τὴν Ἑλλάδα;
και ποῖος Μεγαλόσταυρον και ἴστον Τσιγγρὸ θὰ δώση
ὁπότεν ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους τὰ κορδώση;
και ποῖος περισσεύματα θὰ εὔρη ὡς τὰ πρῶτα;
και τίς μεταρρυθμίσεων θὰ φέρη νέα φῶτα;

Φ.—Σίγα σοῦ λέγω, εἰδεμὴ σοῦ τρώγω τὸ σηκότι...

Τρ.—Βοήθειαν, βοήθειαν, Παππαλουκά, Ζηλιώτη.
(Τοιαῦτα ὁ Πρωθυπουργὸς φωνάζει τρομασμένος
και τότε ὁ Παππαλουκάς προφθάνει ὠπλισμένος,
ἀλλὰ και ἄλλοι μετ' αὐτοῦ προσέρχονται ἀκόμα
και χάνεται ὁ Φασουλῆς μετὰ τῆς γριῶν του ὄμμα,
και τρέχει φρικωδέστερος, χωρὶς στιγμήν νὰ χάνη,
κι' ἀμέσως ἐμφανίζεται ἐμπρὸς ἴστον Δεληγιάννη.)

Δ.—Ποῖος εἶσαι σύ;

Φ.— Ὁ Γιάκωβος, γνωστὸς εἰς κάθε τόπον,
αὐτὸς ποῦ σγίζει ἄντερα και ζῶων και ἀνθρώπων.

Δ.—Μακράν μου, ἀθεόφοβε ἀντεροβγάλη, στάσου,

Φ.—Ἀπὸ τὸν Στήλιμαν ἔρχομαι νὰ βγάλω τᾶντερά σου.

Δ.—Μηχανορράφοι... Σπάρταλη...

Φ.— Γκοντέμ, μὴ σκούζεις ἔτσι
και τὰ ἴδικά σου ἄντερα θὰ γίνουν κοκορέτσι.

Δ.—Εἰς τὸν Τρικουπή πήγαινε τὸν τρισκαταραμένο
νὰ εὔρης ἄντερο παχύ, χορτάτο και θρεμμένο,
ἀλλ' εἰς ἐμὲ μὴν ἔρχεσαι μετὰ τὴν ἀπληστίαν,
διότι ἀδυνάτησα μετὰ τὴν πολλὴν νηστείαν,
κι' ἐματαιώθησαν οἰκτιρῶς τὸσαῦτα ὄνειρά μου
και μόνον λάχανα ξερά θὰ εὔρης ἴστᾶντερά μου.

Φ.—Τὸ εἶδος τῶν ἐντέρων σου ἐγὼ δὲν ἐξετάζω.

Δ.—Τὴν ἀπαισίαν ὄψιν σου δὲν θέλω νὰ κυττάζω.
Εἰς τὸν Τρικουπήν πήγαινε, Ἰάκωβος ἂν εἶσαι,
και τοῦ προδότου τᾶντερα και τὰ σηκότια χύσε,
κι' ἐμένα μ' ἔκαμε σκιάν ἢ λαχανοφαγία,
ὁ Σπάρταλης, ἢ ἔμφραξις, κι' ἢ κωλυσιεργία.

Φ.—Και τὸ τυφλό σου ἄντερο θὰ βγάλω πέρα πέρα.

Δ.—Μηχανορράφοι... Σπάρταλη... ὦ ἀποφράς ἡμέρα!...
ὦ ἀδελφέ μου, πρόφθασε κι' ἔλθε νὰ βοηθήσης
τὸν καταδιωκόμενον και πρῶτον ἐν τοῖς ἴσοις.

(Τοιαῦτα ὁ Θεόδωρος φωνάζει τρομασμένος
κι' ὁ ἀδελφός του ὁ γιατρὸς προφθάνει ἐσπευμένως,
και δύο τρεῖς ἡμέτεροι μαζί μετὰ τὸν Λεβίδη
προσφέρουν ἴστον Θεόδωρον ἀνθόνερο και ξύδι,
κι' ὁ ἱατρὸς παρατηρεῖ μετὰ τῶν ἡμετέρων
ἂν ὄντως βλάβη ἔγινε καμμία τῶν ἐντέρων,

και χάνεται ὁ Φασουλῆς ἐξαίφνης εἰς τὸν σάλον
και πάλιν ἐμφανίζεται εἰς ἕνα και εἰς ἄλλον,
κι' αὐτοὶ ὁποῦ φημίζονται διὰ πολλὴν ἀνδρείαν
παθαίνουν ἐκ τοῦ φόβου τῶν ἀπὸ λυσεντερίαν,
κι' ἀκούονται ἴσθης γειτονιαῖς τρεχάματα και κρότοι,
και τέλος πάντων ἔρχεται και ἴστον Τσιγγρὸ τὸν Χιώτη.)

Τσ.—Ποῖος εἶσαι σύ, διαβόντρον γυιέ;

Φ.— Ἀντεροβγάλης πρώτης.

Τσ.—Κι' ἴντα σοῦ φταίει ἄματις και ὁ Τσιγγρὸς ὁ Χιώτης;

Φ.—Ἡ δός μου τοὺς παράδες σου ἢ τᾶντερά σου χύνω.

Τσ.—Λυπήσου τᾶντεράκια μου και δ,τι θές σοῦ δίνω.

Φ.—Θὰ κάμω περιδέριον...

Ἄλοι, ἄλοι και πάλι!...

ἴντα φουρτοῦνα ἔξαφνικὴ μου ἦλθε ἴστον κεφάλι.

Νά! πάρε τῆς κασέλαις μου και ὄλα τὰ Ταμεῖα,
τῆς φυλακαῖς, τὰ θέατρα και τὰ Πτωχοκομεῖα,
τὸ ἔχειν μου, τὸ εἶναί μου, τᾶμέτρητά μου δῶρα
κι' αὐτὸν τὸν Μεγαλόσταυρο ποῦ θὰ μου δώ.

Φ.—Τὴν προσευχὴν σου ἴρηγορα!... [σοῦν τώρα.

Τσ.— Προφθάσετε, γειτόνοι,
και τὸν σιὸρ Ἄνδρέα σας ὁ Γιάκωβος σκοτόνει!

(Τοιαῦτα σκούζει ὁ Τσιγγρὸς μετὰ μούρη σὰν τὸ θεῖαφι
κι' ἴδου πλακόνει μεσιτῶν κι' ὁμογενῶν συνάφι,
και ὁ Λασσάλ και ὁ Σαρλὲ τὸν πλησιάζει τρέμων
και ὁ καθεὶς προσέρχεται ὠχρός και φρικῶ,
ἀλλ' ἔξαφν' ἀφανίζεται ὁ Φασουλῆς ὁ δαίμων
καθὼς ἴστον Μάκβεθ χάνεται τοῦ Βάγκου ἢ σκιά,
ὁ δὲ Τσιγγρὸς αἰσθάνεται τὸ ρῖγος τοῦ θανάτου
κι' ἀπὸ τὸν φόβο τὸν πολὺ τοῦ βγαίνουν τᾶντερά του.)

Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον
μετὰ τὸ Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τῆς Ἑστίας ἴβρίσκειται τὸ βιβλιοπωλεῖον
και τρέξετε νὰ πάρετε και τοῦτο τὸ βιβλίον,
ὁποῦ θαρρῶ πῶς ὄλους σας πολὺ ἐνδιαφέρει...
λεπτὰ πενήντα ἢ τιμὴ, καθὼς καθένας ξέρει.

Κονιὰν τοῦ Τρίπου ἔξοχον πωλεῖται ἴστον Πιερράκη,
ἴστον Ναύλερη και ἴστον Πυρρῆ και ἴστον Παππαγιαννάκη,
ἴστον Ζησιμᾶ, ἴστον Μπόϊλα, ἴστον Φράγκου τοῦ μπακάλη,
κι' ὄσο κι' ἂν πίνης δὲν κτυπᾶ ποτὲ εἰς τὸ κεφάλι.
Πρὸς δὲ Νεμέας, Μυκητῶν και Συκιῶνος οἶνοι,
ποῦ ἀμβροσίαν ὁ καθεὶς νομίζει ὅτι πίνει.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς ἴστον σπῆτι μου ἀνέβη.
ἴστον Νεάπολιν ἐπάνω —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μετὰ ξενοδοχεῖον Ξύδη, —δρὸ ἴστον λάδι, τρεῖς ἴστον ξύδι.

μετὰ Χημεῖον, μετὰ μιά μάνδρα, — μετὰ μεγάλ' οἰκοδομή,
και μετὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ ἴππέως τοῦ κλεινοῦ.